

та. Шумътъ отъ стѣпките имъ не се чуваше, защото се смѣсваше съ съсъка на високитѣ трѣстики, олюлявани отъ нощния вѣтрѣ. Вѣтрѣтъ предвѣщаваше буря, която не се забави и скоро зафуча грозно и зловещо надъ блатата. Бурята, вмѣсто да уплаши мълчаливитѣ и тайнствени конници, ги зарадва и осмѣли още повече. Тѣ бѣха свикнали на такива бури въ степѣта и сега

Изведнажъ яростни войнствени викове се смѣсиха съ воя на бурята. Вихренъ тропотъ се понесе по равнината къмъ шатритѣ. Въ черната нощъ настана страшна бъркотия. Докато византийцитѣ да се окопитятъ отъ смъртния страхъ, нападателитѣ избиха мнозина отъ тѣхъ и пакъ съ бързината на бурята побѣгнаха изъ блатата.

Честитѣ нощни нападения

незабелязано можеха да стигнатъ до цельта, която имъ бѣше зададена лично отъ великия ханъ.

Когато преминаха блатата и стѣпиха на твърда земя, бурята продължаваше все тъй яростно да бушува надъ равнината. Нощта, тъмна и непрогледна, потискаше въ дълбокъ сънъ разположенитѣ наблизо византийци. Нѣмаше никаква стража. Всички почиваха на заветъ въ шатритѣ.

на Аспаруховитѣ конници разколебаха изплашенитѣ войски на императора. Той схвана тежкото положение. Разбра, че не ще може да се разправи съ българитѣ и, за да не пострада самъ той, намисли тайно да напустне войската си. Той свика стратезитѣ си на съветъ и имъ препоръча:

— Вий ще останете съ войскитѣ си и ще наблюдавате българитѣ. Гледайте да ги подмамнитѣ извънъ тѣхнитѣ окопи